Lieta Nr. C29767013
Nr. C-3771/14

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā
Rīgā 2014.gada 5.novembrī

Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesa
šādā sastāvā: tiesnese L.Mikulāne
ar tiesas sēdes sekretāri A.Sargunu,
piedaloties prasītājas Studiju un zinātnes administrācijas pilnvarotajai pārstāvei /pers. A/ un atbildētājai /pers. B/,
2014.gada 22.oktobrī atklātā tiesas sēdē izskatīja civillietu Studiju un zinātnes administrācijas maza apmēra prasībā pret /pers. B/ par parāda piedziņu.

Aprakstošā daļa

2013.gada 27.septembrī Studiju un zinātnes administrācija cēlusi Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesā maza apmēra prasību pret /pers. B/ par parāda piedziņu, cita starpā norādot, ka 1999.gada 16.decembrī pušu starpā ticis noslēgts studiju kredīta līgums Nr.011105, saskaņā ar kuru prasītāja piešķīrusi atbildētājai kredītu studiju maksas segšanai par kopējo summu Ls 280 apmērā. Ņemot vērā to, ka atbildētāja nebija paziņojusi prasītājai par studiju pabeigšanu un prasītājai tikai 2004.gada 14.maijā kļuvis zināms minētais fakts, 2004.gada 19.maijā atbildētājai ticis nosūtīts priekšlikums parakstīt kredīta pamatsummas un procentu 10 gadu atmaksas grafiku un uzsākt kredīta pamatsummas un procentu atmaksu, uz kuru atbildētāja nebija atsaukusies. Laikā no 2004.gada 19.maija līdz 2013.gada 10.jūlijam atbildētājai tikuši nosūtīti vairāki brīdinājumi un paziņojumi, savukārt 2013.gada 10.jūlijā atbildētājai ticis paziņots par līguma izbeigšanu, taču parāds līdz prasības pieteikuma sagatavošanai netika samaksāts.

Pamatojoties uz Civillikuma 1574., 1587., 1717.pantu, 1720.panta 2.punktu, 1756. un 1943.pantu, Ministru kabineta 1999.gada 9.marta noteikumu Nr.86 „Studiju kreditēšanas noteikumi" 17., 18. un 33.punktu, Ministru kabineta 2001.gada 29.maija noteikumu Nr.219 „Kārtība, kādā tiek piešķirts, atmaksāts un dzēsts studiju kredīts no valsts budžeta līdzekļiem" 9., 16.punktu, 30.2.apakšpunktu, $33.^1$, $33.^3$ un $33.^6$ punktu, prasītāja lūdz tiesu piedzīt no atbildētājas kredīta pamatsummu Ls 280 apmērā, kredīta procentus Ls 71,55 apmērā par laiku no 2003.gada 2.jūnija līdz 2013.gada 31.maijam un par laiku no 2003.gada 11.jūlija līdz 2008.gada 11.janvārim aprēķināto līgumsodu Ls 280 apmērā, kopā Ls 631,55, kā arī samaksātos tiesas izdevumus.

2013.gada 4.novembrī lietā tika saņemti atbildētājas /pers. B/, kuras vārdā rīkojas pilnvarotā pārstāve zvērināta advokāte Karīna Landmesere, rakstveida paskaidrojumi par celto prasību, kuros cita starpā norādīts, ka atbildētāja prasību neatzīst, jo 1999.mācību gada sākumā atbildētāja Latvijas Universitātes kasē iemaksājusi studiju maksu par pirmo semestri Ls 140 apmērā. Nezinot, vai turpmāk spēs maksāt par studijām no saviem līdzekļiem, atbildētāja vērsusies Latvijas Universitātes Studentu pašpārvaldē, kur saņēmusi jau iepriekš vienā eksemplārā sagatavotu veidlapu. Atbildētāja aizpildījusi viņai izsniegto veidlapu un iesniegusi to Latvijas Universitātes Studentu pašpārvaldē, kuras pārstāvis atbildētājai paskaidrojis, ka viņai jāgaida Studiju un zinātnes administrācijas atbilde par kredīta piešķiršanu.

2000.gada sākumā Latvijas Universitātes administrācija paziņojusi atbildētājai, ka viņai jādodas uz universitātes kasi, lai saņemtu atpakaļ samaksāto studiju maksu Ls 140 apmērā sakarā ar to, ka viņai ticis piešķirts studiju kredīts, kas ticis pārskaitīts universitātei. Savukārt 2000.gada otrajā semestrī atbildētājai tikusi piešķirta budžeta vieta, un Latvijas Universitātes Socioloģijas maģistra studiju programmas administrācijas (sekretariāta) darbinieki atbildētājai paziņojuši, ka viņai neesot jāsatraucas par studiju kredīta atmaksu, tāpēc atbildētāja bija palāvusies, ka Latvijas Universitāte pati izpildīs saistības pret Studiju un zinātnes administrāciju.

Paskaidrojumos arī norādīts, ka pirmo prasītājas vēstuli atbildētāja bija saņēmusi tikai 2004.gadā, turklāt viņa uzskatījusi, ka tā ir saistīta ar AS „SEB banka" piešķirto studiju kredītu. Savukārt 2009.gadā atbildētāja vērsusies Studiju un zinātnes administrācijā ar lūgumu piešķirt kredītu studijām doktora programmā, un 2009.gada 1.aprīlī parakstījusi līgumu ar AS „Swedbank", kurai bija jāpārliecinās, ka atbildētājai nav neizpildīto kredītsaistību.

2014.gada 16.janvārī lietā tika saņemta prasītājas Studiju un zinātnes administrācijas atsauksme par atbildētājas rakstveida paskaidrojumiem, no kuras izriet, ka, pēc prasītājas ieskata, atbildētājas iebildumi nav pamatoti.

Tiesas sēdē prasītājas Studiju un zinātnes administrācijas pilnvarotā pārstāve /pers. A/ prasību uzturēja uz prasības pieteikumā norādītajiem pamatiem un motīviem, papildus paskaidrojot, ka prasītājai nav pamata apšaubīt, ka tieši atbildētāja bija parakstījusi 1999.gada 16.decembra studiju kredīta līgumu Nr.011105, turklāt katru gadu atbildētājai uz deklarēto dzīvesvietu tika sūtīti paziņojumi, taču atbildētāja nekādus iebildumus nebija cēlusi.

Prasītājas pārstāve arī paskaidroja, ka Studiju un zinātnes administrācija, piešķirot studējošā kredītu, nebija pienākuma, noskaidrot, vai kredīta ņēmējs ir izpildījis no studiju kredīta līguma izrietošās parādsaistības.

Atbildētāja/pers. B/ tiesas sēdē prasību neatzina uz rakstveida paskaidrojumos norādītajiem pamatiem un motīviem, papildus paskaidrojot, ka viņa tika maldināta, jo viņa nezināja, ka, aizpildot veidlapu, uzreiz tiek noslēgts studiju kredīta līgums, proti, viņa parakstīja līgumu, uzskatot, ka tiek aizpildīts pieteikums studiju kredīta saņemšanai. Līgumu atbildētāja neizlasīja, vienkārši aizpildīja līgumā esošās tukšās vietas un parakstīja to. Turklāt pēc studiju pabeigšanas viņa nebija saņēmusi paziņojumus par studiju kredīta samaksu, tāpēc secināja, ka studiju maksa tika segta no valsts budžeta līdzekļiem.

Atbildētāja arī paskaidroja, ka viņa nav saglabājusi pierādījumus, kas apliecina studiju maksas par 1999.mācību gada pirmo semestri veikšanu no saviem līdzekļiem.

Motīvu daļa

Tiesa, uzklausījusi pušu tiesas sēdē sniegtos paskaidrojumus, pārbaudījusi un novērtējusi lietas materiālos esošos rakstveida pierādījumus, uzskata, ka maza apmēra prasība ir pamatota un apmierināma.

Saskaņā ar Civillikuma 1943.pantu aizņēmējam jāatdod tāda pati summa vai tāds pats daudzums, kādu viņš saņēmis.

Civillikuma 1587.pants noteic, ka tiesīgi noslēgts līgums uzliek līdzējam pienākumu izpildīt apsolīto, un ne darījuma sevišķais smagums, ne arī vēlāk radušās izpildīšanas grūtības nedod vienai pusei tiesību atkāpties no līguma, kaut arī atlīdzinot otrai zaudējumus. Civillikuma 1828.pants paredz, ka, ja izpildījuma laiks ir noteikts, tad parādniekam tas jāievēro, negaidot sevišķu kreditora atgādinājumu.

No lietas materiālos esošās 1999.gada 16.decembra studiju kredīta līguma Nr.011105 kopijas (lietas 20.-23.lapa) redzams, ka Izglītības un zinātnes ministrijas Studiju fonds (pēc reorganizācijas – Studiju un zinātnes administrācija) piešķīris /pers. B/ (pirms uzvārda maiņas – /uzvārds 1/) kredītu studiju maksas segšanai Ls 280 apmērā gadā, pārskaitot minēto naudas summu uz augstskolas norēķinu kontu divos maksājumos Ls 140 apmērā katru, pamatojoties uz augstskolas kredītu piešķiršanas komisijas izsniegtu apstiprinājumu kredīta saņemšanai.

Civilprocesa likuma 93.panta pirmā daļa noteic, ka katrai pusei jāpierāda tie fakti, uz kuriem tā pamato savus prasījumus vai iebildumus. Prasītājam jāpierāda savu prasījumu pamatotība. Atbildētājam jāpierāda savu iebildumu pamatotība.

Kā izriet no atbildētājas tiesas sēdē sniegtajiem paskaidrojumiem, viņa tika maldināta, jo nezināja, ka, aizpildot veidlapu, uzreiz tiek noslēgts studiju kredīta līgums, proti, viņa parakstīja līgumu, neizlasot to un uzskatot, ka tiek aizpildīts pieteikums studiju kredīta saņemšanai.

Saskaņā ar Civillikuma 1440.pantu, lai tiesisks darījums būtu spēkā, nepietiek ar to vien, ka tā dalībnieki izteic savu gribu, bet ir vēl vajadzīgs, lai šī griba būtu radusies brīvi – bez maldības, viltus vai spaidiem. Savukārt Civillikuma 1441.pants noteic, ka maldība var rasties vai nu no tam, ka pavisam trūkst ziņu, vai ka ir tikai nepietiekošas ziņas par kādiem faktiskiem apstākļiem – faktiska maldība – vai kādām tiesiskām normām – tiesiska maldība.

Tādējādi tiesa secina, ka maldība var rasties vai nu informācijas trūkuma dēļ, vai nu informācijas kļūdainas izpratnes dēļ, un līdz ar to atsaukšanās uz notikušo maldību ir iespējama tikai tad, ja tā nav radusies darījuma dalībnieka dēļ.

Ņemot vērā minēto, tiesa atzīst, ka līguma parakstīšana, to neizlasot, nav uzskatāma par nepareizu, īstenībai neatbilstošu priekšstatu par noslēgtā darījuma priekšnoteikumiem, tā saturu un tiesiskajām sekām vai arī informācijas trūkumu. Turklāt tiesa uzskata, ka līguma nelasīšana nedrīkst ietekmēt civiltiesisko attiecību stabilitāti.

Atziņa par to, ka līguma parakstīšanu, to neizlasot, nav pietiekama pamata saistīt ar Civillikuma 1441., 1459.pantā norādītajiem apstākļiem, ir nostiprināta arī Augstākās tiesas judikatūrā (sk., piemēram, Augstākās tiesas Senāta 2005.gada 5.oktobra spriedumu lietā Nr.SKC-607, publicēts http://at.gov.lv/lv/judikatura/judikaturas-nolemumu-arhivs/senata-civillietu-departaments/hronologiska-seciba_1/2005/).

Ņemot vērā minēto, kā arī to, ka atbildētāja likumā noteiktajā kārtībā un termiņā (Civilprocesa likums 250.^{24} pants) nebija apstrīdējusi pušu starpā noslēgto studiju kredīta līgumu sakarā ar vienas līgumslēdzējpuses gribas izteikuma defektiem, tiesa, pamatojoties uz Civillikuma 1431.pantu, kas noteic, ka akta parakstīšana, vienalga, vai tas attiecas uz pašu parakstītāju vai trešo personu, uzskatāma par piekrišanu šim aktam, ja tā saturs parakstītājam bijis zināms un ja viņam tajā tiesiskā darījumā, uz kuru akts attiecas, ir personīga interese un ierunas tiesība, kā nepamatotus noraida atbildētājas apgalvojumus attiecībā uz notikušo maldību.

No lietas materiālos esošajām maksājuma uzdevumu kopijām (lietas 24.-27.lapa) redzams, ka 1999.gada 22.decembrī un 2000.gada 10.maijā prasītāja pārskaitīja uz Latvijas Universitātes norēķinu kontu /pers. B/ piešķirto kredītu par kopējo summu Ls 280 apmērā.

Izvērtējot pušu paskaidrojumus, tiesa atzīst, ka lietā nav strīda par to, ka atbildētāja studējusi par valsts budžeta līdzekļiem, tikai sākot ar 2000.gada rudens semestri. Minēto arī apliecina lietas materiālos esošā Latvijas Universitātes 2013.gada 11.decembra vēstule Nr.A23-AK-6012/458 (lietas 99.-100.lapa).

Savukārt no lietas materiālos esošā izraksta no Latvijas Universitātes 2004.gada 12.maija vēstules Nr.LS-3011/382 pielikuma (lietas 29.lapa) redzams, ka 2002.gada 1.jūlijā /pers. B/, pamatojoties uz 2002.gada 2.jūlija rīkojumu Nr.3/1921, tika eksmatrikulēta no augstskolas sakarā ar studiju pabeigšanu.

Saskaņā ar 1999.gada 16.decembra studiju kredīta līguma Nr.011105 3.3.1.apakšpunktu kredīta ņēmēja pienākums ir parakstīt kredīta atmaksāšanas grafiku un uzsākt kredīta pamatsummas un procentu atmaksāšanu ne vēlāk kā trešajā mēnesī pēc studiju pārtraukšanas vai 12.mēnesī pēc studiju pabeigšanas, kā arī veikt pilnu norēķinu ne vēlāk kā 10 gadu laikā no kredīta pamatsummas un kredīta procentu atmaksas uzsākšanas brīža, katru gadu atmaksājot 1/10 daļu no kopējās kredīta pamatsummas un kredīta procentus.

No lietas materiālos esošās 2013.gada 10.jūlija paziņojuma Nr.1-14/1499/B kopijas (lietas 43.lapa) redzams, ka prasītāja atbilstoši līguma 5.2.2.apakšpunktam ar 2013.gada 2.jūniju izbeigusi 1999.gada 16.decembra studiju kredīta līgumu Nr.011105 sakarā ar kredīta samaksas termiņa izbeigšanos un pieprasījusi /pers. B/ viena mēneša laikā no šī paziņojuma nosūtīšanas dienas samaksāt parādu par kopējo summu Ls 631,55 apmērā. Minēto paziņojumu atbildētāja saņēma 2013.gada 18.jūlijā, ko apliecina lietas materiālos esošā paziņojuma par iekšzemes sūtījuma saņemšanu kopija (lietas 44.lapa).

Izvērtējot atbildētājas rakstveidā un tiesas sēdē sniegtos paskaidrojumus, kā arī lietas materiālos esošo 2004.gada 19.maijā atbildētājai adresētā paziņojuma Nr.1-14/7208 kopiju (lietas 30.lapa) to kopumā un savstarpējā saistībā, tiesa secina, ka lietā nav strīda par to, ka atbildētāja minēto paziņojumu bija saņēmusi, taču, pēc tiesas ieskata, atbildētājai nebija pamata uzskatīt, ka tas ir saistīts ar AS „SEB banka" piešķirto kredītu, jo no paziņojuma nepārprotami izriet, ka runa ir par 1999.gada 16.decembrī ar Studiju fondu noslēgto studiju kredīta līgumu un no tā izrietošajām saistībām.

Tāpat no lietas materiāliem (lietas 31., 32.lapa) izriet, ka 2005.gada 13.augustā atbildētāja saņēma 2005.gada 29.jūlija brīdinājumu Nr.1-14/4925/B par parāda samaksu, no kura arī nepārprotami izriet, ka atbildētājai ir neizpildītās saistības pret Studiju fondu.

Ņemot vērā minēto, tiesa uzskata, ka šādos apstākļos atbildētājai nebija pamata šaubīties par konkrētās parādsaistības pastāvēšanu un tās apmēru.

Izvērtējot prasītājas pilnvarotās pārstāves tiesas sēdē sniegtos paskaidrojumus, tiesa secina, ka atbildētāja /pers. B/ nav atmaksājusi viņai izsniegto aizdevumu studiju maksas segšanai par kopējo summu Ls 280 apmērā.

Lai gan no atbildētājas rakstveida paskaidrojumiem izriet, ka 1999.mācību gada sākumā atbildētāja Latvijas Universitātes kasē no saviem naudas līdzekļiem iemaksājusi studiju maksu par pirmo semestri Ls 140 apmērā, pierādījumus, kas apstiprinātu minēto apgalvojumu, kā to paredz Civillikuma 1838.pants, atbildētāja lietas izskatīšanas laikā nebija iesniegusi, bet no atbildētājas tiesas sēdē sniegtajiem paskaidrojumiem izriet, ka šādus pierādījumus atbildētāja nav saglabājusi. Turklāt atbildētājas rakstveida paskaidrojumos ir norādīts, ka 2000.gada sākumā Latvijas Universitātes administrācija paziņojusi atbildētājai, ka viņai jādodas uz universitātes kasi, lai saņemtu atpakaļ samaksāto studiju maksu Ls 140 apmērā sakarā ar to, ka viņai ticis piešķirts studiju kredīts, kas pārskaitīts universitātei.

Tādējādi tiesa uzskata, ka pat gadījumā, ja atbildētāja Ls 140 Latvijas Universitātei bija samaksājusi no saviem līdzekļiem, minētais apstāklis pats par sevi neatbrīvo viņu no pienākuma izpildīt no studiju kredīta līguma izrietošās pielīgtās saistības, jo atbildētājai bija nodrošināta iespēja saņemt atpakaļ no saviem līdzekļiem samaksātos Ls 140.

Tiesa bez ievērības atstāj atbildētājas rakstveida paskaidrojumiem pievienotos dokumentus, kas attiecas uz atbildētājas saistībām pret AS „SEB banka" un AS „Swedbank", jo tie nav saistāmi ar izskatāmo strīdu un līdz ar to tiem nav nozīmes izskatāmā strīda izšķiršanā. Tāpat ievērību nepelna

atbildētājas apgalvojums par prasītājas pienākumu pārliecināties par iepriekšējo parādsaistību izpildi, piešķirot nākamo kredītu, jo tas neatbrīvo atbildētāju no pienākuma izpildīt pastāvošās parādsaistības.

Civillikuma 1753.pants noteic, ka ar procentiem jāsaprot tā atlīdzība, kas dodama par kādas naudas summas vai citu atvietojamu lietu lietošanas atvēlējumu vai kavējumu, samērā ar viņu daudzumu un lietošanas ilgumu. Saskaņā ar Civillikuma 1756.pantu pienākums maksāt procentus pamatojas vai nu uz tiesisku darījumu, vai uz likumu. Savukārt Civillikuma 1946.panta pirmā daļa noteic, ka procenti par aizdevumiem dodami tikai tad, ja tie bijuši tieši norunāti vai ja parādnieks pielaidis nokavējumu.

Saskaņā ar studiju kredīta līguma 3.2.1.apakšpunktu atbildētāja, noslēdzot minēto līgumu, apņēmusies maksāt prasītājai procentus par aizdevuma lietošanu – 5% gadā no kredīta neatmaksātās pamatsummas, sākot ar trešo mēnesi pēc studiju pārtraukšanas vai 12.mēnesi pēc studiju pabeigšanas.

Kā izriet no lietas materiālos esošā parāda aprēķina (lietas 46.-55.lapa), atbildētāja nav samaksājusi prasītājai aizdevuma lietošanas procentus par laiku no 2003.gada 2.jūnija līdz 2013.gada 31.maijam par kopējo summu Ls 71,55 apmērā.

Saskaņā ar Civillikuma 1716.pantu (redakcijā, kas bija spēkā līdz 2013.gada 31.decembrim) līgumsods ir pametums, ko kāda persona uzņemas ciest sakarā ar savu saistību tajā gadījumā, ja viņa šo saistību neizpildītu vai izpildītu nepienācīgi. Saskaņā ar Civillikuma 1717.panta otro daļu (redakcijā, kas bija spēkā līdz 2013.gada 31.decembrim) līgumsoda apmēru noteic līdzēji, un tas nav aprobežots ar zaudējumu lielumu, kādi paredzami no līguma neizpildīšanas. Savukārt Civillikuma 1720.pants paredz kreditora tiesību prasīt kā līgumsodu, tā arī līguma izpildīšanu, ja tieši tā bijis norunāts vai līgumsods bijis norunāts ne tik daudz par neizpildīšanu vispār, kā par neizpildīšanu īstā laikā.

Saskaņā ar studiju kredīta līguma 6.1.1.apakšpunktu atbildētāja par termiņā neatmaksātu kredītu un nesamaksātiem procentiem apņēmusies maksāt prasītājai līgumsodu 0,1% apmērā no nokavētā maksājuma summas par katru nokavējuma dienu.

Savukārt saskaņā ar Ministru kabineta 2001.gada 29.maija noteikumu Nr.219 „Kārtība, kādā tiek piešķirts, atmaksāts un dzēsts studiju kredīts no valsts budžeta līdzekļiem" 33.^{6} punktu līgumsoda apmērs, ko piedzen no kredīta ņēmēja par kredītlīgumā noteikto saistību neizpildi, nepārsniedz 100 procentus no izsniegtās kredīta summas.

Kā redzams no lietas materiālos esošā parāda aprēķina, atbildētāja nav samaksājusi prasītājai par laiku no 2003.gada 11.jūlija līdz 2008.gada 11.janvārim aprēķināto līgumsodu Ls 280 apmērā, kas nepārsniedz iepriekš minētajā tiesību normā noteiktās līgumsoda robežas.

Saskaņā ar *Euro* ieviešanas kārtības likuma 4.panta pirmo daļu *euro* ieviešana neietekmē līgumu un citu tiesisko instrumentu nepārtrauktību. Atsauces uz latiem tiesiskajos instrumentos, kas pastāv dienā pirms *euro* ieviešanas dienas, sākot ar *euro* ieviešanas dienu, ir uzskatāmas par atsaucēm uz *euro*, ievērojot Eiropas Savienības Padomes noteikto maiņas kursu un šā likuma 6.pantā noteiktos noapaļošanas principus.

Tādejādi parāda apmērs pārrēķināms no latiem uz *euro* atbilstoši neatsaucami fiksētajam *euro* maiņas kursam (1 EUR = 0,702804 LVL).

Ņemot vērā iepriekš minēto, tiesa atzīst, ka no atbildētājas /pers. B/ par labu prasītājai Studiju un zinātnes administrācijai piedzenama saskaņā ar 1999.gada 16.decembra studiju kredīta līgumu Nr.011105 neatmaksātā aizdevuma summa Ls 280 jeb 398,40 EUR apmērā, aizdevuma lietošanas procenti par laiku no 2003.gada 2.jūnija līdz 2013.gada 31.maijam Ls 71,55 jeb 101,81 EUR apmērā, kā arī par laiku no 2003.gada 11.jūlija līdz 2008.gada 11.janvārim aprēķinātais līgumsods Ls 280 jeb 398,40 EUR apmērā, kopā piedzenot Ls 631,55 jeb 898,61 EUR.

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 41.panta pirmo daļu pusei, kuras labā taisīts spriedums, tiesa piespriež no otras puses visus tās samaksātos tiesas izdevumus. Līdz ar to no atbildētājas par labu prasītājai piedzenami šādi tiesas izdevumi – samaksātā valsts nodeva Ls 94,73 jeb 134,79 EUR apmērā un ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi par prasības pieteikuma noraksta un tiesas pavēstu piegādāšanu un izsniegšanu Ls 3,30 jeb 4,70 EUR apmērā, kopā piedzenot 139,49 EUR.

Civilprocesa likuma 195.pants noteic, ka, taisot spriedumu par naudas summas piedziņu, tiesa tā rezolutīvajā daļā cita starpā norāda prasītāja tiesības par laiku līdz sprieduma izpildei (izsoles dienai) saņemt procentus, minot arī to apmēru. Tādējādi tiesa atzīst, ka saskaņā ar Civillikuma 1765.pantu prasītājai nosakāmas tiesības par laiku līdz sprieduma izpildei (izsoles dienai) saņemt no atbildētājas 6% gadā no nesamaksātā pamatparāda (Ls 280 jeb 398,40 EUR).

Saskaņā ar Civilprocesa likuma (redakcijā, kas stājās spēkā 2014.gada 11.aprīlī) 250.^{27} panta otro daļu tiesas spriedumu lietās par maza apmēra prasībām lietas dalībnieki var pārsūdzēt apelācijas kārtībā, ja pastāv kāds no šā likuma 440.^{2} pantā noteiktajiem apelācijas tiesvedības ierosināšanas pamatiem.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Civilprocesa likuma 41.panta pirmo daļu, 97., 193., 195. un 204.^{1} pantu, tiesa

nosprieda:

maza apmēra prasību apmierināt.

Piedzīt no /pers. B/, personas kods /personas kods/, par labu Studiju un zinātnes administrācijai, reģistrācijas Nr.90000737795, Valsts kasē esošais norēķinu konts Nr.LV61TREL2150174010000, neatmaksātā aizdevuma summu 398,40 EUR apmērā, aizdevuma lietošanas procentus par laiku no 2003.gada 2.jūnija līdz 2013.gada 31.maijam 101,81 EUR apmērā, par laiku no 2003.gada 11.jūlija līdz 2008.gada 11.janvārim aprēķināto līgumsodu 398,40 EUR apmērā un samaksātos tiesas izdevumus 139,49 EUR, kopā piedzenot 1038,10 EUR (viens tūkstotis trīsdesmit astoņi *euro* un 10 centi).

Noteikt Studiju un zinātnes administrācijai, reģistrācijas Nr.90000737795, tiesības saņemt no atbildētājas 6% (sešus procentus) gadā no piespriestā nesamaksātā pamatparāda (398,40 EUR) par laiku līdz sprieduma izpildei (izsoles dienai).

Noteikt /pers. B/, personas kods /personas kods/, termiņu sprieduma labprātīgai izpildei 10 (desmit) dienas no sprieduma spēkā stāšanās dienas.

Spriedumu var pārsūdzēt apelācijas kārtībā 20 (divdesmit) dienu laikā Rīgas apgabaltiesā, iesniedzot apelācijas sūdzību Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesā.

Tiesnese L.Mikulāne